

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 43/05-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2005 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Báránaya prerokoval sťažnosť A. K., bytom B., zastúpenej advokátkou Mgr. E. B., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 398/97, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 398/97 porušené bolo.

2. A. K. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia A. K. vo výške 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet advokátky Mgr. E. B.

4. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky trovy právneho zastúpenia A. K. vo výške 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti A. K. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2004 doručená sťažnosť A. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou Mgr. E. B., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresným súdom“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 398/97.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2005 a podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ju uznesením č. k. III. ÚS 43/05-31 prijal na ďalšie konanie. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania, ktoré vzhľadom na charakter konania nemohlo prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 4. decembra 1997 okresnému súdu návrh na vypratanie bytu voči odporcovi V. B. (ďalej len „odporca“).

Právna zástupkyňa sťažovateľky v doplnení sťažnosti uviedla priebeh súdneho konania vedeného na okresnom súde pod uvedenou spisovou značkou a zdôraznila, že okresný súd prvýkrát rozhodol vo veci rozsudkom z 20. apríla 2001, ale na základe odvolania Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 17 Co 545/01 z 30. mája 2002 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa. Vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že prvostupňový súd nerozhodol o návrhu odporcu, aby do konania na strane odporcu pribral manželku odporcu, a tým rozhodnutie trpelo takou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v dôsledku čoho odvolací súd nemal ani možnosť vec meritórne prejednať.

Po tom, ako odporca 20. marca 2003 namietal zaujatosť všetkých sudcov okresného súdu v prejednávanej veci, krajský súd uznesením sp. zn. 6 NcC 6/04 z 27. februára 2004 rozhodol, že v tomto uznesení uvedení sudcovia nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci.

Proti v poradí druhému rozhodnutiu okresného súdu z 9. júla 2004, ktorým tento súd opätovne zaviazal odporcu vypratať byt sťažovateľky, odporca 31. augusta 2004 podal odvolanie. O tomto odvolaní nebolo rozhodnuté do podania sťažnosti ústavnému súdu.

Sťažovateľka sa domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu v súčinnosti s krajským súdom konať bez ďalších prietáhov a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250 000 Sk.

JUDr. M. Š., ktorá je poverená zastupovaním predsedníčky okresného súdu, na základe výzvy ústavného súdu uviedla, že po oboznámení sa s obsahom sťažnosti sťažovateľky, ako aj s obsahom predmetného spisu oznamuje, že vo veci zistila prietahy

v konaní. Vec je v súčasnosti skončená, účastníkom sa doručuje rozsudok krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 9. júla 2004 a ktorým súd vyhovel návrhu vo veci samej.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností a predovšetkým z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 398/97:

Návrh sťažovateľky, ktorým sa domáhala vypratania bytu odporcom, bol okresnému súdu doručený 4. decembra 1997. Dňa 15. januára 1998 podala navrhovateľka žiadosť o oslobodenie od súdneho poplatku. Na základe dožiadania zaslal okresnému súdu 24. februára 1998 Okresný úrad B., odbor všeobecnej vnútornej správy, spisový materiál č. OVVS/PR-43/98 V.S. o prejednaní priestupku. Dňa 25. marca 1998 sa konalo prvé pojednávanie, ktoré bolo odročené pre ospravedlnenú neprítomnosť právneho zástupcu odporcu a odporcu na pojednávaní.

Na pojednávaní 17. apríla 1998 boli vypočutí účastníci konania a pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že právny zástupca odporcu v lehote 3 dní predloží na založenie do spisu písomne svoje návrhy. Dňa 20. apríla 1998 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcu k návrhu navrhovateľky (sťažovateľky). Dňa 17. júna 1998 bolo okresnému súdu doručené podanie odporcu, v ktorom dal na vedomie súdu, že tunajšiemu súdu podal žalobu o určenie nájomcu bytu nachádzajúceho sa v B. Okresnému súdu bol 3. júna 1998 doručený list mestskej časti B., z ktorého vyplýva, že žiadosť odporcu a jeho manželky o prechod nájmu bytu bola zamietnutá.

Dňa 28. októbra 1999 bola okresnému súdu doručená žiadosť navrhovateľky o ukončenie sporu. Dňa 25. mája 2000 bola okresnému súdu doručená sťažnosť navrhovateľky na prieťahy v konaní sp. zn. 14 C 398/97. Dňa 26. júna 2000 bol okresnému súdu doručený návrh navrhovateľky na vypočutie svedkyne E. H. Pojednávanie, ktoré sa konalo 22. novembra 2000, bolo odročené na 6. december 2000. Na pojednávanie sa

nedostavil právny zástupca navrhovateľky a namiesto právneho zástupcu odporcu sa dostavil koncipient, ktorý nemal substitučné plnomocenstvo, a odporca nesúhlasil, aby súd pojednával v neprítomnosti jeho právneho zástupcu. Dňa 23. novembra 2000 bol okresnému súdu doručený opätovný návrh navrhovateľky na predvolanie svedkyne E. H. Právny zástupca odporcu ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní 6. decembra 2000 a žiadal o odročenie pojednávania na termín po 8. januári 2001. Pojednávanie, ktoré sa konalo 6. decembra 2000, bolo odročené na 24. január 2001.

Zo spisu vyplýva, že navrhovateľka zmluvou z 30. marca 2001 nadobudla k predmetnému bytu vlastníctvo. Na pojednávaní 20. apríla 2001 bol vyhlásený rozsudok, z ktorého vyplýva povinnosť odporcu vypratať byt v B. Dňa 13. júna 2001 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporcu proti uvedenému rozsudku a 3. októbra 2001 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie navrhovateľky k odvolaniu.

Dňa 23. novembra 2001 bol krajskému súdu doručený spis s opravným prostriedkom, ktorý podal odporca. Na pojednávaní krajského súdu 30. mája 2002 bolo vyhlásené uznesenie č. k. 17 Co 545/01-75, ktorým bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Z uznesenia vyplýva, že súd prvého stupňa musí najprv rozhodnúť o návrhu na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania na strane odporcu v zmysle ustanovenia § 92 Občianskeho súdneho poriadku a až potom bude môcť rozhodnúť vo veci samej. Okresný súd uznesením č. k. 14 C 398/97-77 z 11. októbra 2002 rozhodol, že nepripúšťa, aby na strane odporcu ako odporca v II. rade pristúpila do konania K. B., B. Dňa 11. decembra 2002 bola okresnému súdu doručená žiadosť navrhovateľky o pokračovanie v konaní a o vytýčenie termínu pojednávania.

Dňa 19. marca 2003 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 25. apríl 2003, pretože na pojednávanie sa nedostavili právny zástupca navrhovateľky, odporca ani jeho právny zástupca, u ktorého nebolo riadne vykázané doručenie. Dňa 20. marca 2003 bol okresnému súdu doručený list, ktorého obsahom je námietka zaujatosti vznesená odporcom. Pojednávanie, ktoré sa malo konať 25. apríla 2003, bolo odročené na neurčito z dôvodu práceneschopnosti sudkyne. Na pojednávanie sa nedostavil odporca.

V spise je vložený príkaz z 13. júna 2003 na vyhotovenie zoznamu sudcov okresného súdu, pretože odporca vzniesol námietku zaujatosti voči všetkým sudcom, a na predloženie vznesenej námietky zaujatosti po vyhotovení zoznamu na vyjadrenie každému sudcovi. Právna zástupkyňa navrhovateľky znova 29. januára 2004 žiadala o pokračovanie v konaní. Dňa 20. februára 2004 bolo krajskému súdu doručené predloženie veci na rozhodnutie podľa § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd uznesením č. k. 6 NcC 6/04-92 z 27. februára 2004 rozhodol, že sudcovia okresného súdu uvedení v uznesení nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania uvedenej veci vedenej na okresnom súde. Dňa 1. apríla 2004 bola okresnému súdu doručená žiadosť právneho zástupcu navrhovateľky o pokračovanie v konaní. Dňa 9. júla 2004 sa konalo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, podľa ktorého je odporca povinný vypratať byt na v B. v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Dňa 23. augusta 2004 bolo okresnému súdu doručené oznámenie právneho zástupcu navrhovateľky o vypovedaní plnomocenstva na zastupovanie. Dňa 31. augusta 2004 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporcu proti rozsudku okresného súdu. Výzvou z 27. augusta 2004 bol vyzvaný odporca na zaplatenie poplatku za odvolanie, ktorý bol uhradený 22. septembra 2004. Listom z 13. septembra 2004 bola vyzvaná navrhovateľka, aby sa v lehote 7 dní vyjadrila k odvolaniu. Vyjadrenie navrhovateľky bolo okresnému súdu doručené 28. septembra 2004. Dňa 23. novembra 2004 bol spis s opravným prostriedkom predložený krajskému súdu. Dňa 21. apríla 2005 bola krajskému súdu doručená žiadosť o informáciu o stave odvolacieho konania, ktorú podala právna zástupkyňa sťažovateľky, ktorú jej ustanovil ústavný súd na konanie pred ústavným súdom. Dňa 26. mája 2005 sa konalo pojednávanie na krajskom súde, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený.

III.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na to, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03).

K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (II. ÚS 235/02, III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitosť veci, správanie účastníkov a postup súdu (II. ÚS 79/97, I. ÚS 70/98, I. ÚS 3/00).

Pokiaľ ide o kritérium „zložitosť veci“, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu veci, pričom na základe týchto hľadísk konanie o vypratanie bytu nehodnotí ako zložité.

Pri kritériu „správanie účastníkov“ ústavný súd na strane sťažovateľky nezistil skutočnosti, ktoré by mali vplyv na celkovú dĺžku konania. V danom prípade sťažovateľka, resp. jej právni zástupcovia opakovanne žiadali okresný súd, aby v konaní pokračoval bez prietáhov. Na druhej strane odporca využíval zákonom prípustné procesné prostriedky, ktoré mali vplyv na celkovú dĺžku konania. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že využívanie procesných prostriedkov sťažovateľom ako účastníkom konania, ktoré mali za následok spomalenie postupu súdu v konaní, nemožno pripísať na ťarchu tohto súdu (I. ÚS 41/03). Ústavný súd konštatuje, že analogicky ani využívanie procesných prostriedkov odporcom ako účastníkom konania nemožno započítat' na ťarchu okresného súdu.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu.

Pri skúmaní toho, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu označeného základného práva, ústavný súd zistil, že okresný súd v určitých etapách spôsobil svojím postupom zbytočné prietahy, a to: od 20. apríla 1998, keď bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcu k návrhu, do 22. novembra 2000 (31 mesiacov), keď sa konalo v poradí tretie pojednávanie vo veci. Ďalej ústavný súd za zbytočný prietah v konaní považuje obdobie od 20. apríla 2001, keď okresný súd prvýkrát rozhodol vo veci, ale pre procesnú chybu krajský súd jeho rozsudok zrušil, do odstránenia uvedenej chyby uznesením okresného súdu z 11. októbra 2002. Rovnako aj obdobie 11 mesiacov (od 20. marca 2003 do 20. februára 2004), počas ktorých nebol spis postúpený krajskému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti, sa vyznačuje zbytočnými prietahmi v konaní.

V konaní okresného súdu sp. zn. 14 C 398/97 teda došlo ku zbytočným prietahom v celkovej dĺžke takmer 5 rokov, ktoré treba považovať za porušenie základného práva sťažovateľky na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd rozhodol o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, avšak neprikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných prietáhov, pretože konanie už bolo právoplatne ukončené rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 373/04 z 26. mája 2005.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250 000 Sk a svoju žiadosť zdôvodnila tým, že súdne konanie trvá osem rokov, pričom počas osemročného pobytu odporcu v jej byte „bola neustále slovne napádaná, obmedzovaná a dokonca aj fyzicky napadnutá“ čo „jej spôsobilo psychickú traumu, rozsiahle poškodenie zdravia (srdcové problémy, diabetes), neistotu v budúcnosť, neustále konflikty v rodine“. Podľa jej názoru pri plynulom konaní súdu by bola už dávno celá záležitosť ukončená a mohla by nerušene užívať svoj byt – jej vlastníctvo bez vážnych zdravotných problémov a nepretržitého života v strese.

Ústavný súd priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie a pri určovaní jeho výšky vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na to, že celková doba konania okresného súdu bola poznačená zbytočnými priet'ahmi zo strany okresného súdu, ústavný súd podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk. Vo zvyšnej časti návrhu na primerané finančné zadosťučinenie nevyhovel. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd zohľadnil najmä obdobie nečinnosti okresného súdu, celkovú dĺžku konania, význam predmetu konania pred okresným súdom pre sťažovateľku, ako aj náležité správanie sťažovateľky v tomto konaní.

Právna zástupkyňa sťažovateľky vyčíslila trovy právneho zastúpenia a žiadala, aby jej ústavný súd priznal trovy konania, ktoré vyčíslila vo výške 7 953 Sk. Výšku trov právneho zastúpenia vyčíslila za úkony prevzatie a príprava zastúpenia, ďalšie rokovanie s klientom a písomné doplnenie sťažnosti.

Ústavný súd uvádza, že v konaní pred ústavným súdom platí podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde zásada, že účastník konania uhradza trovy konania zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal právnej zástupkyňi sťažovateľky náhradu trov právneho zastupovania, pretože bola právnu zástupkyňou sťažovateľky ustanovenou ústavným súdom a navyše vo veci bolo rozhodnuté, že základné právo sťažovateľky bolo porušené, teda mala vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je

jedna šestina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceneľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že úkony právnej služby boli realizované v roku 2005, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2004 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 15 008 Sk. Ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a doplnenie sťažnosti. Podľa takto určených kritérií predstavujú trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnych služieb 5 302 Sk (za jeden úkon 2 501 Sk a režijný paušál 150 Sk), ktoré ústavný súd zaviazal uhradiť právnej zástupkyňi sťažovateľky. Za poradu s klientkou 20. apríla 2005 nepriznal ústavný súd odmenu, pretože porada s klientom je zahrnutá v prvom úkone – prevzatie právneho zastúpenia vrátane prvej porady (III. ÚS 26/03).

Keďže ústavný súd po splnení podmienok ustanovil sťažovateľke právnu zástupkyňu na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, uložil Kancelárii ústavného súdu uhradiť ustanovenej právnej zástupkyňi trovy právneho zastúpenia.

Podľa ustanovenia § 31a zákona o ústavnom súde sa na konanie pred ústavným súdom použijú primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku štát má podľa výsledkov konania proti účastníkovi právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet ústavného súdu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005